

er for Pari, den Pari, der af et langt overvejende Flertal her i Salen erklæres som Endemaalet. Hvorledes er den Diskonto- og Kreditpolitik, som skal sikre Muliggørelsen af Pari, sikre Effektueringen af Gulddindløselighed, kort sagt, som jeg udtrykte den Gang: Hvad koster Pari? Inden vi har faaet disse Spørgsmaal, paa hvilke jeg ikke kan se, der er givet Svar hidtil, fuldt klarlagt og belyst, kan jeg ikke se, at vi kan tage Stilling til det foreliggende Lovforslag, end sige til de Konsekvenser, man vil tillægge det officielt.

Vi har intet hørt fra Nationalbanken om Pari og Gulddindløselighed, i alt Fald har Offentligheden intet hørt, udover hvad der indeholdes i det Aktstykke, der nu er offentliggjort som Bilag til Lovforslaget, og hvori Nationalbanken udtaler sig i ret forsigtige, jeg tør ogsaa sige i ret pessimistiske Vendinger. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg læse op, hvad der herom skrives som det eneste Fingerpeg, der er givet fra autorativ Side til Belysning af det Problem, jeg har draget frem. „Nationalbanken“, hedder det, „maa derfor ogsaa pege paa, at Erhvervenes Tilslutning til Genopnaaelsen af Parikursen i en Række Tilfælde, hviler paa Forudsætninger, der højst sandsynligt vil svigte. For Nationalbankens Vedkommende gælder dette, for saa vidt man tænker sig Opnaaelsen og Hævdelsen af Parikursen ledsaget af lav Diskonto og let Adgang til Kredit. Diskonto og Kreditindskrænkning vil for Nationalbanken ved Siden af Valutabeholdningerne være de væsentligste Midler under Hævdelsen af Parikursen. Ikke mindst derfor maa man anse det for meget ønskeligt, at Overvejelsen i Tide indstilles paa, i hvilken Udstrækning det er muligt ved andre Foranstaltninger at afbøde Følgerne af den Ændring i Prisniveauet, som en Tilbagevenden til Parikursen nødvendigvis maa forudsætte.“

Det er det, der foreligger fra Nationalbanken, saa vidt jeg kan overse, og det er jo egentlig ikke et Svar paa det Spørgsmaal, jeg har rejst, og som jeg tror, det er nødvendigt at faa klaret, fordi der i Befolkningen hersker en stor Begrebsforvirring paa dette Omraade — herom er jeg fuldkommen enig med den ærede Taler fra Venstre, der havde Ordet lige før mig. Derimod peger

Nationalbanken altsaa paa, at der unægtelig er meget andet, der maa gøres, hvis det skal lykkes at opretholde Parikursen og sikre den. Man siger ganske raat, og jeg synes prisværdigt ærligt, at hvis Erhvervene gaar ud fra, at de kan opnaa dette med lav Diskonto og en Mildnelse af den Kreditpolitik, der i Sandhed i Øjeblikket er ganske ødelæggende, af en kvælende Karakter, saa tager de fejl, saa bygger de paa svigtende Forudsætninger. Det synes, som om alle de andre Forudsætninger, der har været fremsat, i ikke mindre Grad vil svigte, og derfor kan jeg ikke se, at Rigsdagen kan gennemføre en Valutalov som den her foreslaaede eller overhovedet gaa videre i Valutaproblemet, som det nu trænger sig paa til Løsning, uden som Led i en stort anlagt, systematisk, dybtgaaende Plan for vort økonomiske Livs Sikring under Deflationen og Justering efter de nye i saa høj Grad forandrede Vilkaar.

Jeg skal ikke komme dybere ind paa Karakteren af Valutaproblemet og den Udvikling, vi har bag os. Jeg henviser her delvis til de Udtalelser, som den ærede Ordfører for mit Parti, det ærede Medlem Hr. Lange, fremsatte i Gaar, delvis til de Betragtninger, som jeg selv fremsatte under Finanslovbehandlingen, og hvortil jeg før henviste. Jeg maa blot hævde, at skal Parikursen sikres udelukkende gennem banktekniske Midler, er jeg, ogsaa forinden jeg har hørt Svaret paa de Spørgsmaal, jeg har rejst, bange for, at det i Sandhed vil knuge os til Jorden. Vi er gennem Forholdenes Udvikling udstyret med Arbejdslønninger, der ligger langt over det ved Deflationen skabte Niveau. Skulde vi tilmed tage saa afgørende Forholdsregler paa Diskontopolitikens og Kreditpolitikens Omraade, som vistnok vil blive nødvendige, vil vi faa de nuværende Tilstande i Tyskland i kapitalmæssig Henseende: den abnormt høje Rentefod, der trykker Tyskland ned, til Trods for, at man dér arbejder med Arbejdslønninger, som, jeg kan godt sige, ligger paa et Kuli-Niveau, og for vort Vedkommende forstærket med de alt for høje Lønøkonomkostninger, og da tror jeg, at Erhvervslivets, i alt Fald det producerende Byerhvervslivs, Skæbne vil være beseglet.

Jeg nævnte før den Udtalelse, Nationalbanken her havde fremsat, hvori man for sit